

ദാനം കഴിയും

കുറീപ്പിലുള്ള കേൾവൻകംയർ

കൊണ്ട കൂടുതൽ

സാമ്പിത്രപരിഷ്കാരം മനസ്സം കുറഞ്ഞതും
വിമിററഡ്സ്

ONAM KAZHINJU

(POEMS)

BY

KUTTIPPURATH KESAVAN NAIR

First Impressi August 1957

RIGHTS RESERVED

PUBLISHERS

Sahitya Parishath, C. S. Ltd.

**PARISHATH BOOK STALL
HOSPITAL ROAD, ERNAKULAM**

Rs. 1-00

ദാണം കഴീഞ്ഞ

കരാറിപ്പരത്ത് കേരവൻകായർ

പരിഷ്ട ° ബുക്കോസ്റ്റോർ
ഹോസ്പിറൽ റോഡ്, എറണാകുളം.

വില: 1 ക.

കരാഡ്പുരത്തിന്റെ കൂതികൾ

കാവൃപ്പാപഹാരം

നവൃപ്പാപഹാരം

പ്രതിമാനാടകൾ

പ്രപഞ്ചം

ശാക്രതയിലം

ഹാസ്യം കഴിഞ്ഞതു

ഉള്ളിടങ്കാം

1. പ്രസാദം
2. മേഘം
3. എൻ്റർ ഇന്നത്തെ ചിന്തകൾ
4. അന്ത്യനമസ്താരം
5. സപാതന്ത്രഗീതി
6. ഇരുട്ടിൽ
7. ഫോറേഡ് പിന്ത
8. ധന്യം നിന്നവതാരം
9. ആചായ്യൻറെ ആശീർവ്വാദം
10. നാരിയും നരണം
11. റോട്ടിക്കാരൻറെ കഷ്ടപ്പാട്
12. ആരാണം ഭാഗ്യവാൻ?
13. പുതുമഴ
14. ചിത്രശല
15. കാണം കഴിഞ്ഞു
16. സഹകാരത്രയം
17. പുതിയ നാടകം

പ്രണംഗം

1

അയുന്നാം മുരിവിൽനി—
നാല്പൂതമജഞ്ചനാനോദയം
ഹയുമരാഗംകൊണ്ട്
പെഷ്കിളി കറിക്കണ്ണവാരം

വെച്ചമാലുമായ് വീണാി—
താകയാലുന്പത്തംമാം
വെച്ചത്തുനാടേ! വെയ്യു,
നിന്റ് പോങ്ങം പെയമയും.

ആവിധം റുറരാണ്ടുകൾ
പോക്കവേ ലോകത്തിന്റെ
ജീവിതത്തിനു വീണ്ടും
വെളിച്ചും വേണ്ടിവന്നു.

അഷ്ടിത്രമിയിൽ പുണ്യ-
 തീര്ത്തമ്പദം ശരികില്ലോ
 തൃഷ്ണിതായി നാട്ടാർ
 തന്മീര തിരയുണ്ടാരി,

അനുനമിത്തഞ്ചേരു-
 മന്തിയിൽ പുന്തികൾപോ-
 ലന്ധനാഭാര ഇര
 നിന്മിൽത്താനം കിക്കൻ.

അദ്ദേഹം “വജ്രതേതാ” എണ്ണ-
 നാറിയപ്പെട്ടിടില്ല-
 മുദ്രശസ്താമ്രമോത്താർ
 മുൻചൊന്ന ഇരതന്നെ.

പൈത്രകം കുലാരസ,-
 മുഷികല്പനാം ഇര
 മാതുലൻ സമ്മാനിച്ച
 സംസ്കാര, മിത്രരഖം

ജീവിതലക്ഷ്യമായി
 രാസ്പുകൽ പാണിപ്പെട്ട്
 ഭവിനേക്കുള്ളിച്ച
 വദ്ധനാം മമ ഇരോ!

സംഖ്യതിവയല്ലുകിക-
ലുനവാനയത്തീടും

തപര്യാദങ്ങളുണ്ടിൽ വീണ്ടും
വീണ്ടുമെൻ്റു നമസ്കാരം.

ഇവന്ന മരുന്തിനി
പ്രാത്മിക്കുണ്ട്, തുടർന്ന നിന്ത-
കവനം സന്തുഷ്ടമായ
അതിരട്ട രസാവാസം.

ഭരതം

1

മേലമേ, കാട്ടതീയേറു ദാഹിച്ചുചും
വേഴാവലിനു നീ വെള്ളം കൊടുക്കുക;
ഇല്ലെങ്കിലോക്കാതെ വായുവിളക്കിയാ—
ലെങ്ങ് നീ, യെങ്ങ് നീ, രണ്ടുവാൻ ചാതകം?

2

വൈലേറു ചുട്ട പഴത്തുള്ള മേട്ടിനും
തീ വീണ കാട്ടിനമാദ്യാസമേകി നീ;
തോട്ടം പുഴയും നിറച്ചുഹോ ശ്രൂന്ധനാ—
യീടില്ലും മേലമേ, ധന്ധന്ധന്ധന ഭവാൻ.

3

ഇത്തു മെല്ലെത്തളിത്തത്തും പുത്തതു—
മത്രയും മേലഗേ, നിന്റെ കരണ്ണയാൽ;
ചിത്രമതാനു മലിപ്പാൻ തൃടങ്ങേബാൻ—
മാത്രമെന്തിത്രയും നിർദ്ദേഖനായി നീ?

കത്തന കാട്ടിലോ നേട്ടിലോ നീത്തംജളി
വീഴ്ത്തും മേലുമെ, മേമയ്ക്ക് വേണ്ടി നീ;
ഗുക്കതിയിൽ വീഴ്ക്കു, മതായി നിന്റുകീത്തി
റുതമാട്ടേ റഹസ്യീക്രാന്തി.

എൻ്റെ ഇന്നത്തെ പിതകൾ

1

കവികൾ കുശമെന്ന

വാഴീച്ചുഭരതിൽ—

കവിയും വള്ളുമാ—

സ്ത്രീകളുടെ ഭവനത്തിൽ?

ഉടലിന് നടവിലും—

യേറെനാഡികൊണ്ട് മാത്ര—

മുട്ടോന്ന് ചമച്ചുപേരും—

രാ മഹാക്ഷമരത്തിൽ

എന്താൻ നിരച്ചാലു—

മുന്നേ കാരഡ്പോയ

പറ്റുപോലതു കാണാം,

പിന്നെയും നിരങ്ങിണാം.

കേഴുമീയുഡരത്തെ—

ചൊല്ലിയപ്പയോ മത്രു—

നാഴികരം മലകളിം

താണ്ടന്നതചേമാരാത്രം;

ഉയങ്ങം ചിന്തപോലു—

മെത്രയും താഴ്ത്തെപ്പട്ടം—

മുയിരിൻ പ്രവർത്തന—

കേദ്രുത്താ, ഘുഡരത്താൽ.

2

അന്തരം വയർക്ക—

ഇരുംമഞ്ചും കോടി

മൊത്തത്തിലിന്നാട്ടിലി—

നാത്തി പുണ്ഡമരും;

പാവസ്സപ്പട്ടവയൽ—

പേരുമേ, പൈപാഹത്താ—

ലാവിയം നശിച്ചതു—

മവതാനൊട്ടേരെയും.

ആഹന്ത! മനംഷുരായ്

പറയസ്സപ്പട്ടം നമ—

ഈ ദാന്തവർദ്ധത്തോട്

മാസ്പുന്നിനായിരക്കക!

അന്തരും പരിശൃംഖലയോ,—
 യാല്ലെങ്കിൽ സത്രം ദയമം
 കുത്രുമെന്നിവയെല്ലാ—
 മെങ്ങളിനെ മറന്ന നാാ!

3

ചുർഖവ് ഭിക്ഷം ചുരവസഹ—
 യുണ്ടാക്കി, ചുരാഗ്രഹി
 ചുംഗൾ കരിഞ്ഞത
 കൊണ്ടിരു വലുതാക്കി

കൂഷിയാൽ കഴീയുന്ന
 വർദ്ധമെന്നാം ശിശ്നപ്പാ,—
 രൂഷിസന്തതിയെന്ന
 വിരസ്യം പറയുവോർ,

നിത്രുമിന്ന തുനയിൽ
 നാഴി നെല്ലിനവേണ്ടി—
 സ്വത്രയമ്മങ്ങൾ വില്ലോ—
 രല്ലി നാം മിക്കപ്പോരും?

കിഷ്ടങ്ങൾ കുറയ്ക്കുവാ—
 നെല്ലിന്നപ്പാളിവരവ—
 കിഷ്ടം ചേപാൽ ലംബിക്കുവാൻ
 ചട്ടങ്ങളെന്ന വന്ന.

ഇഴുതുകൊണ്ട തുള്ളി—

പ്രച്ചവാനാവാത്തണ്ണും

കൊള്ളുയാം കരെ ബീഡോം,

കള്ളുമപ്പോരിക്കലും.

വേഷ്ടിയാൽ റഹുവരൻ,

വേലുംയാൽ റക്ഷാവരൻ,

രേഷ്ണിങ്ങിനെയായാൽ

ദോഷമാമതുകൊണ്ടിം.

4

വനമേ! ബാല്യംതൊട്ട്

നിന്മട മാഹാത്മ്യത്തെ

മനസാ കൊണ്ടാടി തോ—

നാവുംപോയാൽ മോഴിയാലും.

ഉലക്കിന്നര്ത്തുള്ളമാം

ചിതകളിളവാക്കാം—

നടയോൻ ചമച്ചതായ്

നിന്നെ തോൻ കരതുന.

അല്ലുംതു ചിന്താഗീലം

തൊട്ടിലെപ്പും തങ്ങേ—

ഉയ്യേരുതുംബം പുണി—

താരി,ലാ മനീസ്രവാർ,

നിന്നിലെ പിറന്നവർ
 നിന്നിലെ വളർവ്വർ
 നിന്നിൽത്താൻ പരിച്ചവർ
 നിന്നിൽത്താൻ പരിപൂരിച്ചുർ.

ഇജിപ്പാന്റക്കാളി—
 യവക്ക് നീയുാണൈകിൽ
 ബേജിപ്പാഡാളു പുണ്യ—
 കേഷത്രവും നീതാനല്ലോ.

അങ്ങിനെയാദരിക്കാ—
 സ്നേഹ നിന്മ കമയിസ്നേഹം—
 ശൈങ്കരനും ഹാ ഹാ! ചിന്തി—
 സ്നാനമൊട്ടുള്ളതല്ല.

ത്രഞ്ചാടം മുന്നം മഴ—
 യില്ലാതെയവശമായു്
 വരളം നിന്മക്കവാടി
 വസിഷ്ഠൻ മഹാമുനി

ഉരക്കം കരണ്ണാടേ
 മന്ത്രഗീതികരിക്കാണ്ട
 വയണാപ്രസാദാത്മം
 ഫൂത്യമന നടത്തുന്നോരി,

ഉടനൊന്നറപാടാൻ—

തോന്തിയ മണ്ണുകത്തി—

നടയ ബുല്ലിച്ചോലു—

മിന്നള്ള നരക്കണ്ണോ?

ഹന്തിതാ മുൻചോന്നാൽ

ഭൂരവസ്ഥയാൽ ഭോധം

വനവള്ളുകതരായ്

കൊണ്ടാടാൻ വന്നോത്സവം.

പാണക്കാക്കിം തച്ചിച്ചുതാ—

മിന്നതെത വന്നോത്സവ—

കൈണാഞ്ഞം കണ്ണികാങ്ങണ്ണം,

കഴിച്ചോൻ ചുങ്ഗീട്ടം.

5

യാദവക്കലമെന്ന

കേരിക്കരോളിമാന—

മേച്ചരനാകന്ന താ—

നാദരഭരിതനം.

ആവില്ലരാകാതേരെ

യതാത്താൽ ശ്രദ്ധയാമാർ—

മാവിയമവർ നേടി,

വിത്രുതരായും തീന്.

തക്ക കാരണങ്ങളിൽ—

ദ്രോഘനേ യുദ്ധത്തിനു

നില്ലുവാനിഷ്ടപ്പെട്ടോ—

രഘുവരൈരിക്കാലും;

അവരേ നയിച്ചേരും—

രദ്ദിവൃപ്പത്വം

ബേജ്വനമാലും കണ്ണികാം—

രത്നത്വമാനശ്ശോ.

ധമ്മയുദ്ധത്തിൽ സപ്തനം

പ്രക്ഷതത്താസ്ത്രമാം

കർമ്മത്താലനഗ്രഹി—

ക്ഷണോപാഴം നിരായയൻ,

വിജയത്തിനായ് പോരിൽ—

വെച്ചുമേ ക്രൂരിയാം

വിജയനോരോ ധന്മം—

തത്പങ്ങളും ക്രൂരിയോൻ;

ചിത്തവിഭ്രമം ചുണ്ണ

കാട്ടാളിനൊരുവനാ—

ലദ്ദിവുൻ ഹാഹാ! ഹത—

നെക്കിലും കൃതകൃത്രം.

യാദവകമ പിന്ന—

യെന്നാണൊന്നിതിരുത്ത—
വേദികൾ പറഞ്ഞു നാ—
മരിച്ചതുള്ളില്ല.

ആവിധം ഭരണമാം

നാടകമാവത്തിപ്പും—
നാവായ്ക്കിങ്ങനോടാരം
ഭാരതസഭാജനം.

അന്ത്യനമ്പ്പാടം

1

നട്ടങ്ങീ ധാധാ! ലോക,—
മായിടിത്തീഡേരോന്നാ—
ഡോച്ചങ്ങീ, ലെന്നാലത്ര
ഭാഗ്രമോ നിംബാഗ്രമോ!

ബിറളാലയത്തിലെ—
പുകാവിൻ മണ്ണത്തരി
പുളകംകൊള്ളുമ്മാറ
തുക്കഴി വെച്ചുങ്ങിനെ

പ്രാത്മനായോഗത്തിലേ—
ജൂണയും മഹാത്മാവെ—
പ്രാത്തിങ്ങനവരനു
കണ്ണതെന്ത, ഞ്ഞു കുഴ്ച്ചും!

നേരിഷ്ടനായിത്തുകാരൻ
വദിപ്പാൻ കനിശ്ചത നീ
പാപിഷ്ട! തോക്കം ചുണ്ടി—
പ്രപാത്രനു, ചതിച്ചല്ലോ!

തരിച്ച മരവിച്ച

കാഴ്ക്കാർ ഭക്തരെന്നായ്

മരിച്ചു, പങ്കേയവർ

ജീവിച്ചു കരയുവാൻ.

2

അതു വിളുക്കണംതുപോയ്,

സതപദീപ്തിമായ് ലോക—

പാവനമായ വിള—

കണ്ണാട്ടിതെന്നണ്ണേയ്ക്കും.

ഹയ്ക്കേ! പരന്നാളി,

ലക്ഷ്യത്തിലെത്താൻ വെന്നും

കരഞ്ഞു, കരയുക—

ഒപ്പേവേഷ്ട നടക്കണ്ണ.

അപ്പുക്കിലല്ലകിക—

രക്ഷണവിധികളാൽ

വെള്ളന വിധിയെ നാം

വെള്ളതേ പഴിക്കണ.

അതുവശ്രൂമെന്തുയെന്ന

വസ്തുത വസ്തുവിന്റെ

ഓവത്തിലപ്പോ, ലോകം

കാണാന്നതാവത്തിൽ.

അതുതപാ ഗ്രാഹിച്ചിച്ചു

ലോകവൃത്തക്കഥരത്തി—

ലത്രയുമാ വിളക്ക
കത്തിപ്പാനോർത്തു വിധി.

മാതാവേ, മധീദേവീ!
നിരുക്കാരംശകം ഷുക്ക
നേതാവായ് മഹാത്മജി
മേലിലും തൃടന്നപോം.

ശ്രീ

വാങ്ങമന്ത്യൂർജിരാഡി—
കൊണ്ടുഷ്ട തപസ്സിന്റെ
മേരമയാലഭൂമമാം
ശക്തിയെ വെളിവാക്കി,

ഭേതികവലയത്തി—
ന്യൂറം കടന്നാത്മ—
ജ്ഞാതിസ്ഥ തൈഡിക്കശ
ഭ്രംബമാദ്ധ്യത്തുട,

എകനായയുച്ചനായ്
സത്യാനേപഷണത്തിനാം
ലോകമാമരണ്ടത്തി—
ഘടിപ്പുക്ക മഹാത്മാവേ,

ചിന്തിരിയാതെ ലക്ഷ്യം
സ്രാവിച്ച വിനുഖിക്കം
നിതിജ്വട്ടിക്കെന്നെന്നു—
യന്ത്രമാം നമസ്കാരം!

സ്വാതന്ത്ര്യഗീതി

1.

അതണ്ണേതു ഹിമാവലം
നീളവേ വടക്കോട്ട്-
മാസാംതൊട്ടുലയാഴി
ചൂഴിവേ പടിഞ്ഞാട്ടം

ഭാസുരമെങ്ക നവ്യ—
ചെച്ചതന്നും പ്രസാദ്ദീ
ഭാരതാംഖിങ്ക, ദേവി!
ഭാഗ്യത്താൽ ജയിപ്പു നീ.

അടീമത്തമാമന്യ—
താമിസ്സുനരകത്തി—
നടിപെട്ടനാവിധം
കഴിഞ്ഞ കട്ടയല്ലാം

മാതാവേ, റന്ന് നീ
 കൈക്കൊള്ളി സ്പർശിയമി—
 സ്പാതഗ്രഹപരിപം
 പോൽക്കതിൻനീരാജനം.

2

കൈതിയിൽ മൃദുകിക്കൊ—
 ണ്ണരികേ വെതിതൻ—
 മകളുണ്ടിതാ ജാതി—
 മതങ്ങൾ ഗണിക്കാതെ

ഹച്ചക്ക്രമേതാടല്ലാവത—
 മൊന്തിച്ചു വദിക്കുന്ന
 തുക്കഴിവിവര നീ
 തുക്കണൻ പാത്തങ്ങളുക!

അതുകുട നേരുതപത്തിൽ
 നിന്നുടെയടിമത്ത—
 ഭാരതത്തശയാട്ട് നീക്കാൻ
 നിന്മക്കരം സമർത്ഥരായ്,

ആ മഹാത്മാവിൻ നേക്കി
 നബിയോടോർപ്പു ഭ്രതി—
 യാമമേ! വെളിയ—
 സംസ്കാരപുരവയ്ക്കും.

3

അകമേ വസിച്ചും
നകൻ ജന്മക്കൈ—
യവിലം സുവിളിപ്പാ—
നാശിച്ച രതിപ്പേരൻ,

ലോകാധിപത്രംപോലും
പാഴ്‌വാക്ക പറയുവാ—
നാകാഞ്ഞതു കൈവെടിത്ത
വിച്ചുാതൻ മഹാഖലി,

“ആവില്ല, നാകാംടുകാ—
നാഗ്രാധിച്ചുമാരി—
ശ്രാവിനന്മുടാ” എന്നു
ചൊല്ലിയ ധർമ്മപതൻ,

ഇങ്ങിനു പലൻ പണ്ട്
നിന്മക്കരം പോറിപ്പോന്ന
മംഗലഹ്രണാധികാരം
മാർപ്പണികളുണ്ടോ.

4

സഹനസമരത്തിൽ
ശരൂവും മാനിച്ചുായ
മഹിതമഹിംസയം
ത്യാഗവും വെടിഞ്ഞിപ്പോരം

നിരക്കരി നിംഗ്രൂത്താ—
 ലഭ്യാന്ത്രം കലഹിച്ച
 നിരട്ടി രണ്ടായ് പക—
 തങ്ങിങ്കു വാഴാരായി.

രക്താസമിശ്രാവന്യം
 വഴിയ്ക്ക വിശകത്വം
 വ്യക്തിയെയൊന്നായ് തന്നെ
 കാലത്താലറിയുന്നോടി,

ഹിന്ദുവും മുസൽമാൻ—
 മെച്ചപ്പെടുത്തുമെന്നേ മെത്രീ—
 വെന്നുത്തിലിട്ടേന്നു
 നിരട്ടിയ്ക്ക ശൈക്ഷണം.

5

സ്വാത്മചിന്തകരി മുത്ത
 രാക്ഷസഭാവം പുണ്ഡ
 മത്തൃരിന്നൊരുക്കന്ന
 സമരസാമഗ്രികൾ.

കൊലയിൽ ചെന്നേബാരയിൽ
 മുഴക്കി നട്ടങ്കുന്നാ—
 അലക്ക നിന്നെന്ന നേക്കം
 നോക്കന്ന സനിശ്ചന്നം.

പാവനചരിത്രേ! നിൻ
ഭാവനാതിഗം ശാന്തി—
പാലനെന്നതുകും പാരി—
ലാരിപ്പോളിയാതെ?

കുറത്തും സമീപത്തു—
മൃത്തിവക്കാക്കണ്ടാങ്ങാണ്
പെണ്ണസ്യുദിഗ്രേഡവഴേതു!
ജയിക്കു! ജയിക്കു നീ.

6

പട്ടാമടിക്കുന്ന
വാരിയി, വാസം നീളു—
പുനിനിർ തളിക്കുന്ന
നിൻ ജെജത്രയാത്രയിക്കൽ.

അവിലഗിരിക്കു—
കോടികൾ ജയാദാലാം—
മുവരങ്ങളായാളു—
വിളിപ്പു നിരന്തരം.

പൊന്തി നിൽക്കുന്ന മുന്നിൽ
നിന്തിയവടിയുടെ
ശാന്തിചക്രാലക്കുതം
അവളുംപതാകകൾ.

—३०—

ଓেবি! କୀ ଜାଗିହୁଲୁଙ,
ଆମୁଠଂ ତବ ଆମି—
ଜୀବିତର ପକର୍ତ୍ତବୀଙ୍କ
ଲୋକଙ୍କରେଖାଙ୍କରେ.

ഇട്ടിൽ

1

ക്ലീനിക്കിള്ള നെത്തുച്ചുടികൊണ്ടു പാച്ച-
കൾപ്പുരമായ് താനിയ പാടമെല്ലാം
പാവണാധവാദത്തിൽ മതങ്ങൾപോലെ
നീലാംബുദ്ധ്യായയിൽ നീരൈ മങ്ങി.

2

മുവഗതിയായ് പേരുമഴയും തൃടന്റി-
താശാമുഖം നിഷ്പ്രമായ് നികാമം;
സേനംജ്ഞിലോരേ നിനവപ്പൂഴിലിൽ
മിന്നാമിന്നങ്ങിൻ നിരപ്പോലുയൻ.

3

ഇട്ടു, കന്നു കഴിയും സമസ്ത-
മൊരേ നിരസ്ത്രക്കി വിടാൻ മതിന്റ്;
പ്രത്രകാമാന്യതയാന് പാന്നു-
നിഷ്ടിഷ്ടിച്ചംമട്ട പുരോഗമിക്കാം.

4

വാരാശി താണ്ടിസ്സുവിയായ് കൊള്ളു—
സ്സമട്ടിരച്ചാലു കടന്നെന്നും;
അതശിപ്പുതേസ്സാൽമവസ്ഥപോലെ,
ഫലത്തിലോ കേവലമൊന്നപോലെ.

5

അംഗോ, നന്ദി വാനരനെന്തതുടൻ
പരിഷ്കരിച്ചുള്ള പതിപ്പുപോലും!
എന്നാലവൻ, കാട്ടിയമട്ട കാട്ടം
കായ്ത്തിലോ മാതൃകയിൽ കവിഞ്ഞു.

6

അത്തീയസംസ്കാരപരാണ്മുഖമാ—
രാധാലവബാങ്ങളു തുടൻ്റുകാ?
സഹത്തിലാവില്ല വിപത്തിലാകാം
സമതപമീമട്ട പുരോഗമിച്ചാൽ.

7

തലയ്ക്കുമീതേ വയറെന്ന വന്ന,
കീഴുമേൽ മറിഞ്ഞു നിലയാകമാനം.
വള്ളന്നാർജിയസ്യതയിങ്കൽ നിന്ന
ലോകത്തെ നീ കാക്കക! ലോകബന്ധോ!

മുഖ്യാനവിത

1

അരിയും നെല്ലും ചുറ്റും
വള്ളച്ച ലോകവാസി-
മരതിന്ത്യപുട്ടവെന്നു
കാട്ടിക്കാണഭാരവീട്ടിൽ

അതു വച്ചക്കിനിയിക്കൽ
തെക്കേഞ്ച തലയുമാ-
യാ മുതാംഗാമാം ദേഹ-
മൊന്മണിക്ക കിടക്കുന്ന.

രാവല്ല, അദിത്തില്ല,
വിളക്കണ്ണഗ്രാതിക്കൽ
കേവലം ചടങ്ങായി,
നിറ്റബുദ്ധമദ്ദുംഘഞ്ജം.

അരിയ കണ്ണിൽ കാന്തി
മങ്ങിയുണ്ടന്നോതെ—
യരികിലിരിക്കുന്ന
നാലഞ്ചു ചെരുപ്പ്‌ക്കാർ.

തെപ്പിട കഴിഞ്ഞേപ്പാറി
ശേഷകാർ ചില കളി—
ചെല്ലാമുരിൻകൊണ്ട്
തരവുത്തെത്തതിച്ചേരുന്ന്.

കോടിവസ്തുതാൽ കെട്ടി—
പ്പോതിന്തു മുത്തേഹം
വാടിയ മുഖം പുണ്ണം—
രെട്ടുതു നടക്കരയായ്.

ഇടയ്ക്ക ജലാഞ്ജലി—
ക്കായതു നട്ടമുറം—
അതിരക്കീ, വിണ്ടുമേരി
നടന്ന ചിത പുക്കാർ.

മുന്നു വലംവെച്ചു
മുത്തേനച്ചിതയേരി—
പ്രിന്നീട് പിന്തിരിഞ്ഞതു
കയ്ക്കരം പിന്നച്ചുവർ

തീവെച്ച ചിതയിക്കൽ,
സർപ്പക്ഷേഷകനായ
ദേവൻറെ ലോലജപാലാ -
ജിഹപകര വെളിപ്പേട്ട.

പച്ചമാവിഞ്ഞറ കൊന്തും
ചില്ലയുമൊന്നിച്ചു-
നച്ചണ്ണബുദ്ധക്ഷുവി-
നൊക്കെയുമിരയായി.

അന്ത്രമാം ജലാജൈലി-
യപ്പിച്ച മട്ടലിനാർ
ബന്ധകൾ, ബന്ധതപ്പും
ക്രത്രവമത്രതോളം.

3

ഇന്നലെ രാവിൽപ്പോലും
ലെറക്കിക്ക്ലോഗങ്ങളെ-
യോന്നായി സപ്തിം കണ്ണി-
കൊണ്ടിരുന്നാൽ പുമാൻ

ഇന്നിരാ വെള്ളീരായി-
ചുമാരു തൊടികൊണ്ണി;
മനിലെച്ചലച്ചിത്ര-
പാത്രങ്ങൾ മനജമാർ.

നിത്രുളി നില കണ്ട്
മാഴ്‌കവാനിടവങ്ങം
മത്ത്രക്കേരയാശാഗതി
തടയാന്തരേ ഭാഗ്യം!

വിഷമമിതിലേരെ,
പ്രചഞ്ചം മിത്തമ്പര്യന്നു
വിഷമാബന്നു ഹന്ത—
വിശ്വസിപ്പുവരക്കിൽ.

4

ഉലകാം വീണയാൽ
വായിപ്പ്, തതിൻ മുദ്ദു—
ചലനം കലാമയം
കാരേര റഡ തന്നെത്താനോ?

അപ്പുന്ന പഴുയു—
മാബന്നു പുത്രമയും
ചൊല്ലുന്ന, നടക്കണ്ണക്ക്
മരറാനു പരങ്ങുന്നു.

ശേതികവാലം മാത്രം
ഹോഷിക്കും ശാസ്ത്രത്തിനു
കാതലാം ശേക്കിയോനു
പ്രമാണവാണപ്പോ.

ഉത്പത്തിസ്ഥിതിലയ—
കാരിയായപ്പോൾക്കാണെ

ക്ലീക്രൂ! കാത്തീടാമേ
കാലത്തിന് വിളംബരം.

၅

പ്രക്രിയ വികുതിയോ,
വൈവാദത്തിന് വിരുദ്ധതിയോ,
പ്രക്രിയമായ പാരിസ്—
മുലമിങ്ങേന്നാകിച്ചും,

കേവലം കിനാവല്ലി—
പ്രപഞ്ചം, പൂര്ണാർത്ഥ—
ജീവനമെന്നാമെന്നം
നന്നായി പ്രയതിച്ചാൽ.

നിശ്ചയം സുഖേര്പ്പുക്കാഡി
ജീവരാഗികളുവൻ
നിശ്ചലരല്ല മിത്യാ—
വാദവഞ്ചിതരല്ല;

അതശീള്ളും സുവമെങ്കിം
കണ്ണത്തും, മരഗവു—
മാശിന്നും കരക്കേണ്ടിം
ജീവിതപരിശാമം.

യന്മാ നിന്നവതാരോ

മെഞ്ഞാശയിലേതോ
സാധിത്രൂപ പൊഴിക്കന്തു
വാനവും ദമ്പദാള്ളും
ചാട്ടാക്കിതാരങ്ങളും;

ഉഴീയുമതിന് ഭാവ—
ഗൗരവം ചിന്തിക്കുന്നി,—
താഴിയോ കറിക്കുന്ന
ഭാഷ്യങ്ങൾ തിരക്കളാൽ.

പ്രക്തിഭക്തമാക്കി
സാധിത്രൂപരിത്രം
വിക്രിയാസ്സുനിയു—
കൊണ്ടുതാനറിഞ്ഞിട്ടാം.

സാരമാം കലയത്ര
പുഷ്ടമാക്കവാൻ പോതാം
കേരളപരിഷ്ടരെ!
യന്മാം നിന്നവതാരം.

തളിരേന്താങ്ങതാഹദരേതാ—
ടക്കേപാഴം ജിജ്ഞാസതൾ
കളിത്ത് വെളിച്ചതെ
വാഴിച്ചും സുവിസ്തിച്ചും,

ജാതിഭിദ്ദ്‌മതങ്ങളാൽ
ദേശിയാതൊങ്ങ കിവു—
ഭ്രതിഈയാടെക്കും സാക്ഷാൽ
നിർവ്വതികരം ചേര്ത്തും,

ഓർവക്കേശത്രവാസി—
ജനത്തെസ്മീസ്വാം
ഓഗ്രത്താൽ പരകോടി—
ദ്യാസ്വമെത്തിക്കൈ നീ!

ആചാര്യൻറെ ആദിത്യാദം

“മംഗളം! യുവാക്കളേ,
നവദയവത്തിക്കളേ,
നിശ്ചയം ഹാർദ്ദമായ് തോന്ത്
മംഗളം നേന്മീടുനം.”

പ്രേമത്താൽ വസന്തത്തിൻ്—
നിർവ്വതിയുള്ളവാക്കി
ഗുംഭുമത്തായ് വിശ്രാസത്താൽ
തെന്നലിൻ തണ്ണേപ്പുകി

പ്രഹണജീവാത്രവാ—
യാനദമാത്മാവിന
വിപ്രാണീഗാനംപോലെ
നയകിക്കാണംകനാരതം

മഹത്തായ് മനം വിശ്വാസ്—
മാരായിച്ചുള്ളം സാക്ഷാത്
നൃഹസ്യാഗ്രമത്തിന്റെ—
യാതിത്യവേദിയിനേൻ

മഞ്ചും മഹാമതി
ഗ്രൂപ്പഗാരാദൈപ്താചായ്യ—
നയളിച്ചുള്ളിട്ടനി—
തനംഗൾ മഹാമനി:—

“മംഗളം! യുവാക്കാഴ്ച,
.....”

കാന്തമാം ദിനാന്തത്തിൽ
ക്രിയാത്രയാലല്ലോ
ഗ്രാന്തരൈക്കിലും സങ്കേ—
താളിയാൽ സഹ്യാധരയ്

വദിച്ച നിന്നീട്ടന
യന്നരാം യുവാക്കാഴ്ച
നദിച്ച നോക്കിക്കൊണ്ടു
തുടന്റെ മനിവത്തുന്ന:—

“സ്ത്രീശ്ശമാം പ്രവചയ്യ—
പ്രതത്താൽ മുഖിഞ്ഞവ—
ക്കിഷ്ടമായ്ത്തീരാം പക്ഷേ
വികലം ഭാവത്രുവും.

ഉത്തമകലശീല—

അച്ചാദിഗ്രന്ഥങ്ങളും—

ലോറ്റവരയാലഭ്രേ

ചുണ്ണമായതു ഭദ്രം.

നിങ്ങളെയാണിമാന—

പുര്വം എന്നാണ്ടിന്നു—

ചീംഗിതംപോലെ നിങ്ങൾ—

കാശിസ്സു നൽകീടുനു.

സ്പർത്തമാണാല്ലോ നിങ്ങൾ—

കാറുമും, പരാധീന—

ചിന്തക്രാന്ത നന്നായ്

വിത്രമിക്കവിന്ത നിങ്ങൾ.

നാരീയം നിറം

1

വലിയ നാട്ടുരംഗ,-
മല്ലേങ്കിൽ പടക്കളെ-
ചിലകമെന്ന ചൊല്ലി-
ലേതൊന്ന് കൈക്കൊണ്ടാലും,

നഠന്ന നടനായോ,
പോരാളിയായോ നിന്ന
വിത്തായതിൽ നേടി
ലക്ഷ്യത്തിലെത്തീടുവാൻ

അതുവാൻ രസഭാവ-
ഹാവഞ്ഞംക്കരവായോ
സാരമാം കയ്തതായോ
തൃണ്ണു നിരപേക്ഷം?

നാരിതാന്ത്രിക്ഷാതായ,
ബേദവത്തിൻ കഴിവിന്നെൻ
പാരമ്പര്യമവള്ളഭ്രം
പ്രചാരണസ്വർഗ്ഗപ്രവൃം.

2

അതുഹവദയാഗ്രഹ്യമായ
കട്ടത കയ്യും മെയ്യും
സാഹസസപ്താവവും
സാമ്രാജ്യപ്രതാപവും

ഉലക്കാകവേ നേത്രത്താൽ
പോലുമേ കൂദാശാത്തൊ—
തശ്ശിത്തമോത്താൽ നരൻ
നാപ്പായ പടയാളി.

തുവില്ലാത്തായ മട്ടിൽ
കോട്ടീടിം സ്നേഹത്തിന്നെൻ
കവിള്ളംകൊണ്ട് ഫലാകം
കാങ്ങന്നും കയ്യും നീട്ടി

പെണ്ണിനനവരജന
ഥവിലായ് പുഞ്ചിരിക്ക—
മൻചിനം കൈഞ്ചിട്ടേബാധ
കേവലമിരുപ്പാളി.

ശാന്തിക്കാരണരഹസ്യം കമ്പിട്ടപ്പും

മെത്രയോ മഹനീയ-

മെത്രയോ കമനീയ-

മെത്രയോ വേദം ദിവ്യ-

മെന്നാക്ഷാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്വം,

ഇന്നത്തെ നിലക്കൊണ്ട്

നോക്കിയാൽ ദയനീയ-

മെന്നാൾ, ശ്രോചനീയം

തന്നെയീ മഹാക്ഷേത്രം.

ഉള്ളാളർ തമ്മിൽത്തല്ലി-

ക്ഷേത്രത്തെ ദിതൽക്കല്ലും

പ്രോത്സായ്യതന്നെ, ചന്ത-

പുജയേ ദിനാറായി;

എന്നാലും, ശാന്തിക്കാര—
സൊഴിച്ചി, ഫ്ലോറോവിയം
നന്നായിപ്പരിഗ്രമം
ചെയ്യതിന് ഫലമായി

വിട്ടിടാം ക്ഷേത്രമെന്ന
പുത്തനാമധികാരി
കഷ്ടിച്ച സമ്മതിച്ച
കാണാവാൻ വിളിക്കുന്നേം,
കാട്ടിക്കുന്നേം,

കഷ്ടമേ! ഭാഗ്യദോഷം,
വൈവശവിംബവത്തെയാട്ടു
കാട്ടുമാ വിളിക്കിന—
ചോസ്തിയും കലവരങ്ങൾ.

ക്ഷേത്രവാസികൾ തമ്മി—
ലാവകയോത്രുക്കണം,
മാതുമോ കെട്ടപ്പോയ—
വിളിക്ക കൊള്ളുത്തണം,

ഒജന്നഹാരിപ്പുംകും
സെംകരുമുണ്ടാക്കണം,
സ്പജനങ്ങളുായ് വേണ്ടി
കാരുങ്ങങ്ങൾ ചിന്തിക്കണം,

හුඩවියං පලකාතු-

මොනිතුවරිකයා-

ලාවිලචිත්‍යායි-

සුෂ්පේ රාගිකාරණ.

ആരാണ ഭാഗ്യവാൻ?

1

ഇങ്ങളും വെളിച്ചുവു-

മിടവിട്ടശിക്ഷിക്കാം

ഈങ്ങളും കാലഘട്ടം-

മണ്ഡിനെ നടക്കാം.

തുടക്കമൊട്ടക്കാവു-

മെങ്ങളിൽനിന്നോതേതാത്ത്

മട്ടു മതിമാനാർ-

കുടിയും മടങ്ങുന്നാർ,

എന്തിനീ മനോഹര-

സ്വശ്രൂതതിന് രഹസ്യങ്ങൾ

പിന്തിച്ചു കശങ്ങന്ന?

കിണ്ണുകണ്ണാനെന്നിക്കാം.

2

നീരദനിരകളാൽ
 നീരന്ത്രണം വാനിൻ
 നീലിമ പകതിച്ചം
 കാട്ടകൾ മലകളം

പാലോളി തിരള്ളന്ന
 പുനിലാവേറ മിനം
 ചോലകൾ പാകപ്പെട്ട
 നെല്ലാംപുംബങ്ങളം

തുമഞ്ഞിൻ കണം ചാത്തി-
 പുങ്കാവിൻ കാരേററാടി-
 തുമണം പരത്തുന്ന
 വഴുകിൾ ചെടികളം

പ്രചയകർത്തൃധിതം
 ചൊല്ലുന്ന നിജമങ്ങോ-
 വിപചയി സുക്ഷിപ്പവ-
 ക്കറിയാമതത്രയം.

3

ആടലിലകപ്പെട്ട്-
 പോകതാലസ്യത്താ-
 ലാകമേ വെടിയങ്ങ-
 താത്മക്തത്രങ്ങളുന്നം

അംഗത്വാരിലും വൈരു—

മന്ത്രരഹത്തണ്ണേപ്പാലെ
കഷതീച്ചക നിങ്ങദയ
നിശ്ചയം സുവൈമനാൽ.

രക്തനായുദ്ധിച്ചിന്ന്

രക്തനായ് മറയുന്ന
യുക്തമീ നിലയെന്ന
മാനവർ ഡാനിക്കോൺ;

കരഞ്ഞ പിറന്നവൻ

ചിരിച്ച മരിക്കവാൻ
കഴിവുള്ളവനായാ—

ലവനേ ധന്യധന്യൻ.

പ്രതിച്ഛ

1

അരയോ നിഭാലാതവപരേറ്റ വാടി—
 തത്തളന്മ ദാധിച്ചമത്രന ലോകം
 വാനത്ര പൊങ്ങുന്നോരു കാരു കണ്ടി
 വേഴ്ചാനുത്തപ്പോലുന്നവമായിനിന്ന.

2

സാധനതനാക്കല്പതികൊണ്ടു നാനാ—
 വണ്ണം പെട്ടു വാരിദമൊന്നു കണ്ണാൽ;
 താപാത്തരെക്കാല്പതിനായ് വിരിഞ്ഞു
 വിളംബരം ചെള്ളുത്തപ്പോലെ തോന്നം.

3

ഹേ മേരലും! ചാണകാരു സാധുക്കൾ
 ശാപം നിമിത്തം വിരഹാത്തനായി
 ആത്മപ്രിയയ്ക്കുവകരുവാനാ—
 യയച്ച സന്ദേശഹരൻ ഭവാനോ?

4

ചേലപ്പുറമ്പാം കവി ഭായ്യവീട്ടിൽ
പോവാൻ പുരപ്പുട്ടുവന്നാരിക്കാൽ
പ്രാത്മിച്ചപോലെ ഒഴി വിളുന്നിന
സൗഖ്യാമിനീവല്ലമ്പുണ്ടായല്ലോ?

5

മരിച്ചപോയ് പത്തി, കിടാങ്ങളുണ്ടി
നാലഞ്ചുപേര്, കഷ്ഠകരാണു തങ്ങൾ;
പാടത്തുചെരും പണിക്കാണ്ട് വേണം
പാവങ്ങൾ തങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ.

6

അതവരുമെന്താനതറിഞ്ഞുവെന്നോ
മദ്രസപനത്താൽ വെള്ളിവാക്കി മറം
നാട്ടിൻപുറത്തെ സ്ഥിതി നോക്കി നോക്കി
നീങ്ങുന്ന വാനാൻ കലീനമേംലം.

7

ക്കൈത്തെട്ടുതോങ്ക കിടം കൂടിത്ത
ക്കൈക്കാണ്ട് താങ്ങി, ചുടിലുാളുക്കങ്ങൾ
മരറുക്കരാക്കാണ്ട് പിടിച്ചുാളുക്കി
റൂമീന കാറിന് ശതി കണ്ണനിനു.

8

കിട്ടുതെന്നാണ്ടുകൊണ്ട് താനേ
 മുളിപ്പുട്ടോ നല്ലോരു ഭിക്ഷുപോലെ
 പോട്ടുകളം പുക്കൊരു കാള നാടു
 വെള്ളിയും കടിച്ചുണ്ട് കരേറിട്ടു.

9

മാമിച്ചു തെന്തോ കപി മാങ്ങയോന്ന
 പറിച്ചു പെട്ടുന്ന കടിച്ചുവേഷം
 പഞ്ചാരയില്ലാതെന്നു കാണ്ടി മോന്തി
 മുഖം ചുളിക്കും കവിപോലിയുന്നു.

10

പരന്ന പാടങ്ങൾ മലവന്നാരെററ—
 പുലിം മുള്ളാതെ വരണ്ടിണങ്ങി
 പാഴുമണ്ടക്കില്ലാതെ വിശനുലംത
 പാവങ്ങൾപോൽത്തന്നു കിടന്നിട്ടു.

11

കുടഞ്ഞാരിക്കാഴ്ചകളിൽ കനിശരദ്ദു—
 കൊണ്ടപ്പി, നാം കബിക കരത്ത മോലം
 തുവെള്ളവർഗ്ഗം കണികക്കാടികാത്ത
 തേജസ്സിനാലുന്നലകും മുഴക്കി?

—54—

12

അരക്കണം കൊണ്ടേണ്ടവറു വാനി—
 ലെത്തിക്കഴിവെന്നു നവനീരദ്ധരി
 പത്തായമുംപുശ്ച രൂപമാ കിടക്കം
 വിത്തിനു വേഗം ഗതി കിട്ടുമാവോ!

13

ചാട്ടനുവോ വാങ്ങന്നയജ്ഞത്തിനുക്കതം
 മണ്ണുകും മാമുനിയെന്നപോലെ?
 ചാറിത്രടക്കപ്പീ മനീ, മാത്രതോറ—
 മേരിക്കഴിവെന്നു, നിലയാകെ മാറി.

.14

ഉണൻ സസ്യാദിക, ലളാക്കു നീങ്കീ
 വേഴാവുലിനുള്ള വിഷാദഭാരം;
 യേജാത്ത ചാർഡകളും യഞ്ചുമിങ്കു—
 മുണ്ടക്കിലും നിർവ്വതിയാൻ ലോകം.

15

അലബന്റുമേലും നീജജീവനത്തെ
 ലോകത്തിനർപ്പിച്ചു മറഞ്ഞുപോയി;
 ഹാത്തീച്ചുമോ തൈപ്പുതു സാർത്ഥമാക്കി—
 തനിത്തീച്ചുമോ ഭാരതകൾക്കുമാർ?

വിത്രം

1

എത്രയുമലസനാ-

യൈഞ്ഞനാർ മനസ്സിന്റെ

ചിത്രവേലകൾ കണ്ട്-

കൊണ്ടു തൊന്തരിക്ഷങ്ങളോർ,

ഓരോരോ നിഖിഷ്ഠം

ഭിന്നമാം ഓവങ്ങളും—

ലോരാത്യയാത്രശ്ശൂന്ധനായ്

കഴിഞ്ഞതേനോക്കുന്ന തൊൻ.

ദിവ്യസൂക്തികൾ മുന്നാം

വിളംതൃ തെളിഞ്ഞുജ്ഞി

ഭവ്യമാം സിസ്യവിന്റെ

തീരത്തിൽ മഡപ്പിലാർ

ശാന്തിസദ്ദം നൽകി
 വാണ്ണായ കാലത്തിന്റെ
 കാന്തിന്രുടിയ ചിത്രം
 കണ്ടി താനാപ്പാദിച്ച.

ലാലയെ സ്ത്രീഗ്രാന്ത്യാ
 വിരലാൽ നക്ഷന്
 ബാലരാണവക്കോത്താൽ
 ലൈകിക്കാമുഖാത്മികരം.

കമ്മ്യോഗത്തകൾ—
 തൃതയും പുക്കത്തിയ
 നിമ്മലർ വിരക്കരണാ—
 രഹിംസാനിരതമാർ,

ആ മഹാത്മാകൾ വീണ്ടം
 ഭ്രാഹ്മം സദർിപ്പാ—
 നാഗതരാധ്യാലവ—
 രാഹഗത! വേദിച്ച പോം.

സപാത്മത്തിൽ മുഴകിയോ—
 റിനാത്തെ ലോകത്തിന്റെ
 ചിത്രങ്ങൾ മലിനങ്ങ—
 ഇതയും വിളിത്തങ്ങൾ.

സന്ദത്തും പ്രളിതപ്രവും
 സന്ധുണ്ടാകുംവണ്ണം
 സംഭരിക്കുവാൻ വേണ്ടി
 വെച്ചിക്കൊണ്ടുലക്കുല്ലാം

വന്മർത്തൻ പക കൊണ്ടും
 നോംവിന്റെ ടുകകൊണ്ടും
 സന്തൃപ്തി നിറയുന്ന,
 സംഭൂമിക്കുന്ന ലോകം.

വാർത്തികയിരുപ്പോലും ചുണ്ണ്—
 നൊങ്ങനാടുമാത്രം വാനിൽ
 വാന്നപ്പോം വസുക്കളാൽ
 കൂൾനാം ക്രമത്താലെ,

എന്നിരിക്കവേ മത്തുൻ
 പരിപുണ്ണതയ്ക്കായി—
 കന്നിച്ചുാൽ ഫലിക്കമോ?
 കാത്തിതനെന്നെ വയ.

എന്നുന്നും പാലിക്കേണ്ടും
 സപ്തയമ്മം നിന്നയ്ക്കാതെ—
 യന്നുന്ന തോന്നുംപോലെ
 നടക്കാനെനാങ്ങുവെട്ടാൽ

കരവപ്പേയോ നാ,
 കാലത്തിൻ കരത്തിൽ നീ
 കരവൻ കളിപ്പിക്കം
 കരങ്ങനായിത്തീൻ.

3

വദ്ധരാം തപോധനർ
 വാണാചളിയമുലം
 ധന്മാദരം മനോജത്തങ്ങരം
 പുണ്യങ്ങളുംനൃങ്ങരം.

ഭാവനിഭ്രമായ—
 താപസങ്ഗട ലോക—
 സേവനന്രതനിഷ്ട—
 കാഡരിശതത്രകൊണ്ടാ

തണ്ണും പഴങ്ങളും
 മലയമധ്യഗക്ഷ
 തളിക്കം നൽകീഴ്വാൻ
 വെന്നുന്ന തരകളും?

ഹനിയ ഹണങ്ങളാൽ
 നോക്കിലോര പദ്ധതി
 വനിയാണവനിയിൽ—
 ക്രൂട്ടിയുമിന്ന ഭേദം.

മുനിമാർ വീണ്ടും ഏറാ—
നീനിനിയും യോഗക്കേൾ—
വന്നിരായുലക്കത്തെ
മാറ്റവാൻ കനിയുമോ?

അംതലപിന്നിടയാക്ക—
മിന്നാത്തെ നില വെടി—
ഞ്ചുത്തമസന്തൃപ്പിയും
ശാന്തിയും നൽകീട്ടവാൻ

ഒത്തൊക്കെമട്ടിലെൻ്റെ
ഭാരതമുലകിനെ
പുത്തനാഡായ ചിത്ര—
ശാലയായ് ഭവിഷ്യമോ?

കാണം കഴിഞ്ഞ

1.

കാണവിശ്വാച്ചയോടും
ഗ്രാമത്തിലെല്ലാം ജഗൽ-
പ്രീണനം ശിരൂക്കരിതൻ
പുവിളി കേരംകാരായി.

കാണങ്ങൾ വിറവേണ-
മുള്ളവാസരച്ചാരോ
കോൺഡിലുമുള്ള ജന-
മൊങ്ങലിക്കഴിഞ്ഞുപോയ്.

പുവിടം നാളിനറ-
മായപ്പോൾ ഗ്രഹംതോടും
പുജിതനായിരുക്കാം-
കാരപ്പൻ മാനേരവഞ്ചം

പ്രാണനേന്ത്രപ്രാലൈ മനം
 താൻ കാത്ത പ്രജകളെ—
 കാണവാനട്ടശ്രൂനായ്
 മാഖലിയെഴുന്നാള്ളി.

നനായി കൊല്ലം ഹന്ത!
 തെങ്ങെളെ വിച്ചുപോയി—
 ട്രനാലും വന്നില്ലല്ലോ
 മൽപ്രാണപ്രിയ മാത്രം.

2

ഭാണമെൻ റിറനനാഡ—
 ക്രടിയാകയാലുനാ
 കാണമാരണഭവരിഷ്യാ—
 തസുമദം വിശ്രഷിച്ചും:

എത്രയും കാലത്തെന്ന—
 യെഴുനേന്ത്രപ്രിച്ചു പുണ്ണ—
 ക്ഷേത്രഭർന്നതിനായ്
 യാത്രയാക്കാരണഭവരി.

അതിനു വന്നിട്ടില്ല,
 കഞ്ഞിഞ്ഞിപ്പാനായി
 മതിക്കം പിരിച്ചുകൊ—
 ണ്ണ,തിനും വന്നില്ലവരി.

എന്തിനു, വിളക്കവെ—
 ചുണ്ണവാനിതനിട്ടം
 പതിയപ്പേരോ പററി—
 കാശമേ, വന്നില്ലവരു.

ഇരവിലവരു വരു—
 ദണ്ഡിങ്ങ പലപ്പോഴു—
 മരിക്കിലിരിക്കാൻ—
 മുഖതു, കിനാവാമോ?

3

കാലത്തിന് പിതാവായ
 ഭവേഞ്ഞരു വഞ്ഞതിക്കു
 വേലയിൽ നില്ലുമവരു,
 പകലെങ്കിളുവെന്നാൽ?

പുലരിച്ചുവിന്നു മണം
 കിന്ന നഞ്ഞകാനവു—
 ഇലസനായ കാററി—
 നാജതെ നഞ്ഞകേണമാള്ളു.

“കിളികളണന്നില്ലു?
 കീത്തനം മുടക്കാരു,—
 തളികൾ തേനണ്ണുവാൻ
 കാലമായ് വന്നില്ലല്ലോ!

നട്ടച്ചവെവലിൽ ഹാണ്ടു
വന്നെത്തും പ്രമികക്ക്
കിട്ടിയോ വിശ്വരിക—
ഇംഗ്ലിഷയിലുംതാൽ?

വാനമാം പൂമുറത്തി—
നട്ടച്ച തളിയുടെ
മേൽ നോട്ടം തൊട്ട് സ്വൾ—
മീവണ്ണമവിശബ്ദാകാം.

4

അപ്പലിൻ നിറുത്തിയി—
ലാശയാലെന്താക്കടിയാ
ചോപ്പിത്താ,നവളിപ്പ്,
വരിപ്പ്, പൊങ്ങ്ലായവർ.

സപ്പളനീലമാം വാനം,
വാർ തിക്കൾ, മരതക—
പ്പച്ചയായ് കിടക്കന്ന
കാട് കരി മലകളിം,

ഇതരയുമണിരാമ—
മാകന്ന നേത്രങ്ങൾക്കി
ചില്ലസാജ്ജനമുല—
മെന്നോത്തെനൊരു കാലം.

അപ്പിലു, പ്രിയാരതി—

മുലമാണെന്നെൻ പ്രാണ—

വല്ലു ചിരിഞ്ഞതേഴ്പൊ—

ഉറിഞ്ഞതെൻ പരമാത്മം.

5

രോഗശയ്യയിൽ കിട—

കിരബാഴുമവള്ളെന്ന

സപാഗതം ചെയ്യാള്ളെന്നം

നേര്ത്ത പുഞ്ചിരിയാലെ.

ഭാവസന്ധനയാമ—

ലബീരതൻ മുഖം ദീന—

ഭാവജ്ഞിൻ നിശ്ചയപോലും

സഹിച്ചിശ്വാരികലും.

മകരം സംഭരിക്ഷിന്ന

മങ്ങം മന്ത്രങ്ങളും

നിഷ്ടാമകമ്മമായി—

ക്രൈക്കരകാണ്ഡാരം സമന്നുവും.

ആമയം കടിച്ചിറ—

കിരബാഴുമവള്ളെട

കോമളാധരമഹോ!

ജപിച്ച രാമനാമം.

ഇണങ്ങിത്തനിൽപ്പരി—
 സിടക്കം ഭാഗവത്പു—
 യഥാദി—എനിച്ച മി—
 പ്രാഞ്ചരം നില്ലാണല്ലോ!!

6

ഉലകിൻ വിചിത്രമാം
 രഹസ്യമോത്തിടാതെ
 വിലചിക്കുന്ന വിജ്ഞയൻ—
 പോലുമേ വിഷാദത്താൽ.

ചിരിതൻ നാളം മാത്ര—
 മേരേരേരു കാലംകൊണ്ട്
 കരിയും സുഖാങ്ഗരം,
 കണ്ണീരിൽ നന്ദയാശതാൽ.

പാശുഭ്രതങ്ങളിടെ
 പഴയ തൃഷ്ണിക്കാരൻ
 പാശുകൾ വിളിയുന്നോടി
 തങ്കഷണം കൊള്ളിട്ടുന്ന,

വിള്ളുകൾ ശ്രേഖരിച്ചു
 പത്തായം നിറയ്ക്കുന്ന,
 പേര്ത്തുമേ യമാകാലം
 വിത്തപ്പാൻ മുതിരുന്ന.

ഇങ്ങിനെ നടക്കുന്ന
പ്രധാനമാം, പക്ഷേ മേലി-
ലങ്കിനെയുള്ളിട്ടാരോണം
കഴിഞ്ഞു, വരിപ്പിനി.

സഹകാരത്തും

പല്ലവം പരദത്തിനിഷ്ട, മലർ കാമനദി, തവ പത്രമോ
വല്ലം വള്ളവമാണ്, കായകൾ കഴിപ്പതിനു പരമാത്മം,
നല്ലനിന്തകികൾക്കൊണ്ടുണ്ട് പലവേലചല്ലതിനു, പാക്കിലോ—
നീലയോ പഴതെ, നിന്നിലോക്കെയുചകാരമാണ് സഹകാരമോ!

ഗീഥമായ പരപ്പഴപംക്തി തളിരഞ്ഞിമെയ്യു മതി തുഷ്ടയോ—
യിഷ്ടമാം സുഗ്രേഹങ്ങമസപരഫതിത്തിട്ടു തവ രാവയിൽ;
ചുഡ്യുമാം കരടജാലമോ മധുരമായ നിന്റുമലമരിക്കിലും
കഷ്ടമേ! കട്ടനിനാദമാണിഹ രസാൽ പൊഴിപ്പുതു രസാലമേ!

ധാടിയായലക്ഷ വെള്ളവാൻ വലിയ വന്ധനായ മലരന്ദനാ¹
മോടിപ്പുണ്ട് തവ ചുവു കണ്ണടനെട്ടിനു മോഹനശരംതിനായ²;
വാടിട്ടുപടി കരിക്കിൽക്കൈകമതോന്ന കഷ്ടമഖലാജനം
മുടിടായ്ക്കിലതുകൊണ്ട് തേ ചെരുളു മേതെന്നുതു ബത ചുതമേ!

പുതിയ നാടകം

ദ്രംഗികലത്തിന്റെ സംഗീതഭാംഗിക—
ഇംഗ്ലീകരിച്ചുള്ള താളവും മേളവും

പ്രാഡോഷികം നാട്ടിയൊരു കഴിയവേ
പ്രാചിതൻ നേപത്യമുദ്രവിൽനിന്നും

ആകാശമണ്ഡലരംഗത്തിലെത്തുന്ന
രാകാശരംഗക്കാര് സൗത്രധാരൻ.

ചൊങ്കുന്ന സന്ധ്യയാർ ചൊന്തിന് തിരുപ്പീല—
യെങ്കുമേ നിറ്റുണ്ടമായി രംഗം.

ചുപ്പുജാലിപോലെ ചുറും വിതരിയ
പൂജ്ഞലതാരങ്ങളുണ്ടിച്ച.

രാത്രിയാകം നടിയാൽ വിളിക്കവേ
സത്രപ്പമാടിക്കഴിഞ്ഞെന്തു.

മെച്ചമായനീരു പുത്തനാം നാടകം
കാഴ്ചയും വൈച്ചുവർ നിഷ്ക്രമിച്ച.

